

Vejret, om det da ikke kunde være muligt og praktisk paa Forhaand, allerede medens Kommissionen arbejder, at indrette en Slags Forsøgsmark, hvor man gjorde en Prøve paa, hvad der virkelig kunde bringes ud af disse Arealer allerede i Løbet af det første eller andet Aar. Man maa for det første huske paa, at Saltvandet ikke længere skulde have Adgang til saadanne Arealer, og for det andet, at disse Arealer skulde behandles navnlig med Kunstgødning. Det vilde være et overordentlig vejledende Plus, naar man skal tage Stilling til denne Sag, hvis det skulde vise sig, at der baade imod Nord og ved den søndre Ende af Fjorden skulde kunne frembringes Værdier af langt større Betydning end dem, vi hidtil har tænkt os. Jeg er ganske vist noget uklar over, hvorledes Bevillingen til en saadan Forsøgsmark skulde stilles, og hvordan den overhovedet skulde indrettes, men jeg har ikke kunnet lade være at bringe Tanken frem, efter at den er faldet mig ind.

Saa vil jeg gøre en Henstilling til den højtærede Justitsminister. Vi fik ved dette Aars Begyndelse en ny Apotekerlov og i Kraft af den en Kommission, der skulde bestemme, hvad der skal forbeholdes Apotekerne og saaledes unddrages Detailhandlerne og Materialisterne. Resultatet af Kommissionens Arbejde blev en Indstilling, som Ministeren ret naturligt fulgte, men som dog i det hele og store vistnok maa siges ikke at have tilfredsstillet Forbrugerne og ikke at være i Overensstemmelse med den Retning, som gjorde sig gældende her i Tinget den Gang, da denne Lov var til Behandling og endelig blev vedtaget i Vinteren 1912—13. Dette, at den ikke har tilfredsstillet Forbrugerne, er det maaske vanskeligt at dokumentere i det enkelte, men man har et Tegn derpaa deri, at det Medlem, som er blevet sat ind i Kommissionen som Repræsentant for Forbrugerne, har fundet sig foranlediget til at nedlægge sit Mandat under Protest mod Kommissionens Flertal, og deri, at et andet Medlem, som er Repræsentant for Materialisterne, har undraget Kommissionen sit Arbejde. Han er ganske vist ikke udtraadt, men det er vistnok kun for at have en Mulighed til at kunne gribe ind i det Øjeblik, det skulde behøves, at han har bevaret sin Plads i Kommissionen; han arbejder faktisk ikke med. Naar nu Ministeriet har fulgt Kommissionsflertallets Indstilling, har dette sikkert sin Forklaring i, at denne beror paa en gammel Tradition, hvorefter Apotekerne kort og godt og ganske vilkaarligt tager Rub og Stub af alt, hvad der kan kaldes Medika-

menter. Der er intet virkeligt Princip i dette, og spørger man, hvad der forstaaes ved Medikamenter, kan man ikke faa det at vide, men det er en Façon, der tillader dette Monopol efterhaanden at erobre et ubegrænset Omraade. Det, jeg nu vilde henstille til den højtærede Justitsminister, var, om man ikke, da der i Lovens § 11 ikke staaar noget om, hvor længe den nu nedsatte Kommission skal sidde, kunde betragte dens Arbejde som endt og saa nedsætte en ny Kommission, der skulde have til Opgave at undersøge, paa hvilke Principper dette Apotekermonopol maatte grundlægges. I og for sig er Forbrugernes Interesse kun, at de faar god Medicin, og at de beskyttes mod Gift, men det har den Vanskelighed, at Apotekernæringen faktisk gennemgaaende er en daarlig Forretning, og som Følge deraf er man nødt til at skænke Apotekerne en Række Omraader, hvorpaa de kan handle. Det, som jeg mener maatte undersøges een Gang for alle, er, om man kunde finde et Synspunkt, hvor Interessen for Forbrugerne er Hovedsagen, og hvor saa ikke mere, end hvad der var nødtørfigt, blev overladt til Apotekerne. Hvis en Kommission ikke kan komme den Vej ud, tror jeg, det vil blive meget vanskeligt i Længden at opretholde dette Monopol og overhovedet at finde en hensigtsmæssig Løsning.

Jeg vil derpaa gøre en Henstilling til den højtærede Kultusminister. Den angaar Seminarieuddannelsen. I Vinteren 1912—13 blev der paa Finanslovforslaget indsat en Bevilling paa 2,000 Kr. til Afholdelse af en Optagelsesprøve. Denne Optagelsesprøve og Bevillingen blev godkendt af det samlede Finansudvalg, og det gik her i Tinget igennem med 59 Stemmer mod 7, altsaa kun ganske lidt over Halvdelen af Tingets Medlemmer stemte for den. Det forvoldte en stor Debat, og jeg tror nok, jeg tør sige, at hele det uventede i Situationen bevirkede, at ingen rigtig var klar over, hvad der her skete. Nu er der gaaet 2 Aar, og vel foreligger der ikke nogen fyldestgørende Erfaring om den Sag, men jeg tror, man tør sige, at der foreligger enkelte Punkter, i Henseende til hvilke det, som blev forudsat af de 7, hvortil jeg hørte, som blev overstemt, har slaet til. Det har for det første vist sig, at denne Eksamen ikke i mindste Maade giver nogen Garanti for, at man faar noget godt Elevmateriale. Jeg ved ikke, om det er den Slags statistiske Tilfældigheder, som Erfaringen bringer, men sikkert er det, at ved alle de Seminarier, hvorfra man har Efterretninger — og jeg